Hij nam nog een paar stappen zodat hij wat dichterbij kwam en de mannen hem konden zien. "Waarom vallen jullie deze man lastig?" vroeg de vreemdeling met luide stem. Alle ogen werden op hem gericht en daarin was duidelijk de verbazing te lezen. De grootste van het stel richtte zich op alsof hij daarmee duidelijk wilde maken dat hij de aanvoerder was. "Daar heb jij helemaal niets mee te maken," riep hij met rauwe stem. "Maar nu je hier toch bent, kun je gelijk die tas bij ons inleveren. En leg die riem en dat mes er maar gelijk bij!"

De andere mannen begonnen hard te lachen en schuifelden wat dichterbij, terwijl ze hun wapens omhoog hielden. De vreemdeling zag dat hij omsingeld werd, maar vreemd genoeg was hij niet bang. Integendeel, hij wist niet waarom, maar hij voelde zich volledig ontspannen en klaar voor de strijd waarvan hij zeker wist dat die zou komen.

En die strijd kwam er! De aanvoerder deed twee stappen naar voren en zwaaide zijn zwaard in de richting van de vreemdeling, die vervolgens iets deed dat de aanvaller volledig van zijn stuk bracht. In plaats van een stap achteruit om uit de buurt van het zwaard te blijven, deed de vreemdeling een stap voorwaarts, bukte diep om het zwaard te ontwijken, richtte zich weer op en liet zijn rechtervoet omhoogschieten recht tegen de kin van de aanvaller. Het zwaard miste zijn doel volledig, viel luid kletterend op de grond en het leek net alsof de man heel even los kwam van de grond alvorens heel hard neer te gaan.

De andere mannen keken met stomme verbazing naar het tafereel wat zich voor hen afspeelde en het duurde even voor ze zich herpakten. De vreemdeling wachtte daar echter niet op en in zeer snel tempo werden drie mannen uitgeschakeld met een paar rake klappen en een zijwaartse trap. De vreemdeling had geen enkel plan gehad voor die handelingen, zijn lichaam bleek volledig automatisch te reageren op de gevaarlijke omstandigheden en deed precies wat nodig was om zich te verdedigen! *Hoe kwam hij aan die techniek? Waar had hij dat geleerd?*

Vier neer, nog vier te gaan, dacht de vreemdeling en trok zijn mes uit het foedraal. Twee van de resterende mannen schreeuwden luid en vielen aan. De vreemdeling aarzelde geen moment. Hij greep de dichtstbijzijnde man bij zijn jas, trok hem in de richting waarin hij al bewoog, draaide mee en slingerde hem hard tegen een rots. De tweede man had evenmin een schijn van kans. De uit-

gestoken arm met een mes werd vastgepakt en hard omgedraaid, waardoor het slachtoffer het uitschreeuwde van de pijn. Twee harde klappen met de achterkant van zijn mes tegen de zijkant van zijn hoofd waren genoeg om hem uit te schakelen.

De vreemdeling keek snel rond naar de overgebleven man, maar die was al gevlucht, ook de man met het zwarte haar was er niet meer. Hij draaide zich om naar de oudere man die nog steeds tegen het rotsblok zat.

De man keek naar de vreemdeling alsof hij zijn ogen niet geloven kon. "Dank je wel..." stamelde hij. "Ze hadden mij zeker vermoord als jij niet verschenen was! Ik ben Cedric."

De vreemdeling glimlachte, pakte de handen van de man en hielp hem voorzichtig overeind. "Ach," zei hij, "zo'n vaart liep het toch niet? Dat ze u wilden beroven geloof ik zeker, maar moord is toch wel iets heel anders! Heeft u verder geen verwondingen?"

Cedric schudde zijn hoofd. "Alleen mijn trots is gekrenkt maar verder heb ik geen verwondingen. Maar vertel mij je naam, zodat ik je kan bedanken!"

"Ik ben..." begon de vreemdeling, "ik ben..." Zijn stem stokte en zijn blik werd glazig. "Ik weet mijn naam niet meer," zei hij. "Ik ben mijn geheugen kwijt, ik weet niet meer wie ik ben!"

Cedric keek hem verbaasd aan. "Hoe kan je nou je eigen naam niet meer weten?"

De vreemdeling vertelde Cedric wat er bij de waterval was voorgevallen en haalde vervolgens zijn schouders op. "Er was daar niemand anders, dus ik denk dat er een steen in het water is losgekomen en op mijn hoofd is gevallen. Ik hoop dat het tijdelijk is, maar ik kan er nu weinig aan doen..."

Cedric greep beide handen van de vreemdeling vast en trok hem mee naar het pad. "Ik was op weg naar het dorp en wil je graag op een biertje trakteren. Ga met me mee naar de herberg, daar kunnen we wat drinken en waarschijnlijk ook wel wat eten. En weet je wat? Ik vind 'Michael' een mooie naam, dus voorlopig noem ik je zo totdat je je geheugen weer terug hebt..."

'Michael' dacht even na en besloot toen dat hij toch geen plannen had, dus waarom niet? En wat eten was eigenlijk wel welkom, hij voelde zijn maag knorren!

Onderweg naar het dorp stelde Cedric allerlei vragen aan Michael. Waar kom je vandaan? Waar was je naar op weg? Waar woon je? Allemaal vragen waar Michael geen enkel antwoord op had.

"Laat maar Cedric, misschien dat het allemaal weer terugkomt als ik een nachtje geslapen heb..."

De zon was inmiddels een stuk krachtiger geworden en had de temperatuur flink doen stijgen. Cedric had behoorlijk last van de warmte, het zweet stond op zijn gezicht. Het feit dat hij een behoorlijk gezette man was hielp daar natuurlijk ook niet bij. Michael had nergens last van, op zijn atletische gestalte was geen grammetje vet te bespeuren en hij vond de warmte van de zon juist heel prettig. Inmiddels was zijn hoofdpijn zo goed als verdwenen en het enige wat nog ontbrak om de dag weer goed te maken was een fatsoenlijke maaltijd en daar zou Cedric voor zorgen.

"Kende je die mannen die je lastig vielen?" vroeg Michael.

"Nee, ik heb ze nog nooit gezien. Het waren gewone struikrovers, daar zijn er heel veel van in deze omgeving. Het dorp betaalt elk jaar een flinke belasting aan de graaf, maar denk maar niet dat dat geld gebruikt wordt om de omgeving veilig te maken! We hebben er al zo vaak over geklaagd, maar het helpt allemaal niets. Het enige wat ze doen is feesten organiseren en veel zuipen! Die kapitein van dat zootje ongeregeld is helemaal een hufter. Donahue heet hij. Vreselijke kerel!"

Even later kwamen de eerste huizen van het dorp in zicht. Huizen van natuursteen en met rieten daken. Ze zagen er stevig uit. Michael keek nieuwsgierig rond. Een hond sloeg aan en blafte hard naar de twee mannen. Cedric schrok en deed gauw een paar passen opzij, maar Michael liep juist naar de hond toe. De hond stopte met blaffen toen Michael naderbij kwam en begon te kwispelen. Hij werd door Michael beloond met een aai over zijn kop.

"Gelukkig zijn we er bijna," mopperde Cedric, "ik heb een vreselijke dorst!"

Michael knikte, ook hij kon wel wat vocht gebruiken. En voedsel!

"Hoe heet dit dorp?" vroeg Michael.

"Penrhynne," antwoordde Cedric. "het is niet zo groot, er wonen ongeveer vijfduizend mensen. Er zijn meerdere van dit soort dorpjes in deze omgeving. Dit is het grootste."